

UZASADNIENIE

Opis proponowanych zmian

Głównym celem projektu ustawy zmieniającej ustawę z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) jest wprowadzenie zmian, które doprecyzowują przepisy budzące wątpliwości interpretacyjne oraz dostosowanie przepisów ustawowych do przepisów wynikających z ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095, z późn. zm.), ustawy z dnia 27 kwietnia 2006 r. o spółdzielniach socjalnych (Dz. U. Nr 94, poz. 651, z późn. zm.), ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2009 r. Nr 6, poz. 33), ustawy z dnia 1 lipca 2009 r. o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców (Dz. U. Nr 125, poz. 1035) oraz ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o praktykach absolwenckich (Dz. U. Nr 127, poz. 1052).

Uzasadnienie szczegółowe

Zmiany w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (art. 1)

- 1) Zmiany art. 2 ust. 1 pkt 2 lit. f ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (zwanej dalej „ustawą”) mają na celu doprecyzowanie, w jakim okresie osoba posiadająca wpis do ewidencji działalności gospodarczej może jednocześnie posiadać status bezrobotnego. W dotychczasowym stanie prawnym brzmienie ww. przepisu budzi liczne wątpliwości interpretacyjne zgłaszane przez powiatowe urzędy pracy. Kwestia ta była także przedmiotem interwencji Rzecznika Praw Obywatelskich. Z uwagi na powyższe, projekt ustawy określa, że osoba, która przy składaniu wniosku o wpis do ewidencji działalności gospodarczej oznaczy późniejszy termin podjęcia tej działalności może posiadać status bezrobotnego, aż do tego dnia (wskazanego we wpisie jako dzień podjęcia działalności). Ponadto doprecyzowano, że można posiadać status bezrobotnego, posiadając wpis do

ewidencji działalności gospodarczej w okresie, w którym zgłoszono zawieszenie prowadzenia działalności.

- 2) Zmiany art. 2 ust. 1 pkt 12 lit. b, art. 41 ust. 7, art. 42a ust. 7 – 8 oraz w art. 54 ustawy mają za zadanie uporządkowanie kwestii związanych z ubezpieczeniem wypadkowym oraz ubezpieczeniem od następstw nieszczęśliwych wypadków w przypadku osób, które w trakcie szkolenia podjęły zatrudnienie, oraz osób, które podjęły zatrudnienie w trakcie studiów podyplomowych finansowanych z Funduszu Pracy. Dotychczasowe przepisy były w tym zakresie niejasne i budziły liczne wątpliwości.

Zgodnie z proponowanymi zmianami osoby, które w trakcie szkolenia podjęły zatrudnienie, inną pracą zarobkową lub działalność gospodarczą i pobierają stypendium w wysokości 20 % zasiłku, powinny zostać zgłoszone przez instytucję szkoleniową do ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków. Koszty ubezpieczenia tych osób stanowią koszty szkolenia i będą pokrywane z Funduszu Pracy.

Analogiczne zasady będą dotyczyć osób pobierających stypendium, w wysokości 20 % zasiłku, z tytułu odbywania studiów podyplomowych, które w trakcie tych studiów podjęły zatrudnienie, inną pracą zarobkową lub działalność gospodarczą, jednakże w tym przypadku to starosta będzie obowiązany ubezpieczyć te osoby od następstw nieszczęśliwych wypadków. Natomiast starosta nie będzie zobowiązany do ubezpieczenia ww. osób, gdy będą one już posiadały takie ubezpieczenie.

Zmiana w art. 54 określa, że od stypendium wypłaconego na podstawie art. 42a ust. 5 ustawy za okres, w którym osoba odbywająca studia podyplomowe nie pozostaje w zatrudnieniu, nie wykonuje innej pracy zarobkowej lub nie prowadzi działalności gospodarczej, odprowadza się składki nie tylko na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, ale również na ubezpieczenie wypadkowe.

- 3) Zmiana w art. 2 ust. 1 pkt 13 lit. d ustawy ma charakter porządkowy. Ponieważ obecnie brak jest po stronie pracodawcy obowiązku powiadamiania urzędu pracy o zatrudnieniu lub powierzeniu wykonywania innej pracy zarobkowej bezrobotnemu – zatrudnienie bezrobotnego czy też powierzenie mu wykonywania innej pracy

zarobkowej bez powiadomienia urzędu pracy nie stanowi już tym samym nielegalnego zatrudnienia.

- 4) Zmiana w art. 2 ust. 1 pkt 24 ustawy jest konsekwencją zmiany w art. 75, w którym zostały określone nowe przesłanki nieprzysługiwania prawa do zasiłku osobom, które zarejestrowały się jako bezrobotni w okresie zgłoszonego zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej.
- 5) Zmiana w art. 9 w ust. 1 w pkt 14 w lit. c ustawy ma charakter dostosowujący. Przepis art. 53h ust. 1 wprowadza obowiązek zwrotu kosztów przygotowania zawodowego dorosłych w określonych sytuacjach, a zatem zasadne jest dodanie do katalogu decyzji również decyzji o zwrocie kosztów przygotowania zawodowego dorosłych.
- 6) Zmiany w art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy polegają na poprawieniu nieprawidłowego odesłania.
- 7) Zmiany w art. 18c ust. 2 pkt 6 i 7 ustawy wynikają z wejścia w życie przepisów ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o praktykach absolwenckich i polegają na wyłączeniu z obowiązku wpisu do rejestru agencji zatrudnienia działalności w zakresie organizowania praktycznej nauki zawodu, o której mowa w przepisach o systemie oświaty.

Wprowadzone zmiany ustanawiają ochronę praw osób odbywających praktyki absolwenckie, praktyki lub staże zawodowe w przypadkach kierowania tych osób za granicę. Nowe przepisy będą przede wszystkim zapobiegać licznie występującym nadużyciom na rynku pracy (m.in. w zakresie bezprawnego pobierania opłat od osób kierowanych), stworzą mechanizm służący bezpieczeństwu klientów korzystających z ww. usługi (wymóg zawierania umów z osobami kierowanymi za granicę) oraz zapewnią ich odpowiednią jakość.

- 8) Zmiana w art. 18l ustawy ma na celu umożliwienie marszałkowi województwa dokonania odmowy wpisu do rejestru agencji zatrudnienia w przypadku podmiotu założonego i prowadzonego przez osobę fizyczną, która, świadcząc usługi w ramach prowadzonej agencji zatrudnienia, dopuściła się naruszenia przepisów o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy – w wyniku czego prowadzona przez nią agencja zatrudnienia została wykreślona z rejestru agencji zatrudnienia.

- 9) Zmiany w art. 18o ustawy polegają na ujednoczeniu zasad wykonywania kontroli nad agencjami zatrudnienia i są skorelowane z proponowanymi zmianami w ustawie z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy (Dz. U. Nr 89, poz. 589, z późn. zm.).
- 10) Zmiany w art. 19e pkt 3 ustawy wynikają z przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej umożliwiających zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej i przewidują powiadamianie marszałka województwa przez agencję zatrudnienia o zawieszeniu i wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej. Zamieszczona w rejestrze agencji zatrudnienia informacja o podmiotach, które zawiesiły swoją działalność, znacznie poprawi funkcjonalność ww. rejestru dla osób i podmiotów z niego korzystających.
- 11) Zmiana w art. 22 w ust. 6 pkt 1 ustawy ma na celu usunięcie wątpliwości, co do konieczności wydania przez powiatową radę zatrudnienia opinii w sprawie działań, w stosunku do których starosta wnioskuje o środki z rezerwy Funduszu Pracy.
- 12) Zmiany w art. 33 ustawy:
- w ust. 4 pkt 4 – zmiana ma na celu zapewnienie kompatybilności tego uregulowania z przepisem ust. 4 pkt 3, wskazującym okresy, na które następuje pozbawienie statusu bezrobotnego,
 - w ust. 4 pkt 9 – zmieniono sformułowanie „zamknięty ośrodek odwykowy” na „zakład leczenia odwykowego”. Jest to zmiana porządkująca, powiązana ze zmianą w art. 80 ust. 2 ustawy,
 - w ust. 4a pkt 3 – zmiana ma na celu usunięcie wątpliwości oraz zapewnienie kompatybilności z przepisem art. 53h ust. 2 ustawy. Kwestia przerwania z własnej winy przygotowania zawodowego dorosłych przez uczestników tej formy aktywizacji (w tym poszukujących pracy) i okres, na jaki następuje w takim przypadku pozbawienie statusu jest bowiem uregulowana jako *lex specialis* w art. 53h ust. 2 ustawy – jest to okres co najmniej 6 miesięcy.

Z aktualnego brzmienia art. 33 ust. 4a pkt 3 ustawy wynika z kolei, że pozbawienie statusu poszukującego pracy w sytuacji m.in. niepodjęcia albo przerwania przygotowania zawodowego dorosłych następuje na okres 120 dni. Powołane przepisy „zachodzą” niejako na siebie w zakresie, w jakim obejmują osoby

poszukujące pracy, które przerwały przygotowanie zawodowe dorosłych. Aktualne brzmienie przepisów powoduje:

- konieczność pozbawiania statusu poszukującego pracy również w sytuacji, gdy przerwanie programu takiego przygotowania nie zostało przez stronę zawinione,
- konieczności analizowania w każdej indywidualnej sytuacji, czy taka wina była, co budzi określone trudności interpretacyjne (stosowanie różnych przepisów w zależności od ustalenia istnienia lub nieistnienia winy) oraz stwarza pole do dowolności oceny – co w zestawieniu z ograniczonymi możliwościami i korzyściami, jakie daje status poszukującego pracy jest nieracjonalne i nieadekwatne.

W tym stanie rzeczy zasadne jest usunięcie z art. 33 ust. 4a pkt 3 ustawy sytuacji przerwania przygotowania zawodowego dorosłych. Jednocześnie, ponieważ art. 53h ust. 2 ustawy nie reguluje kwestii niepodjęcia przygotowania zawodowego dorosłych, a jedynie jego przerwanie, konieczna jest taka modyfikacja brzmienia art. 33 ust. 4a pkt 3, aby przepis ten dotyczył sytuacji niepodjęcia przygotowania zawodowego dorosłych przez poszukującego pracy, przy jednoczesnym nieregulowaniu przerwania udziału w takim przygotowaniu,

- w dodanym ust. 4d – zmiana polega na wprowadzeniu zakazu pozbawiania statusu bezrobotnego z powodu niezdolności do pracy trwającej dłużej niż 90 dni kobiety w ciąży oraz w trakcie porodu, z wyjątkiem sytuacji, gdy bezrobotna sama występuje z takim wnioskiem. Zmiana ta reguluje na poziomie ustawowym kwestie, które do tej pory rozstrzygane były interpretacyjnie,
- w dodanym ust. 4e – zmiana umożliwi zakładanie przez bezrobotnych spółdzielni socjalnych i przekazywanie środków z Funduszu Pracy na utworzenie tych spółdzielni bezrobotnym-założycielom, którzy po uwzględnieniu przez starostę wniosków o przyznanie środków na założenie spółdzielni socjalnych przystąpili do tworzenia spółdzielni, w tym wystąpili także o uzyskanie wpisu spółdzielni do Krajowego Rejestru Sądowego,
- w dodanym ust. 4f – zmiana ma na celu ujednoczenie w skali kraju rozbieżnej dotąd praktyki orzeczniczej organów zatrudnienia w sytuacji, gdy starosta wydał

decyzję o pozbawieniu statusu bezrobotnego bezrobotnemu, któremu prawo do zasiłku zostało przyznane decyzją marszałka województwa w oparciu o przepisy o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego państw członkowskich Unii Europejskiej.

Wprowadzona zmiana umożliwi w takiej sytuacji wydawanie tylko jednej decyzji administracyjnej – przez starostę, orzekającej o utracie statusu bezrobotnego i jednocześnie zawierającej w swojej treści informację, że decyzja ta oznacza również utratę prawa do zasiłku. Doprowadzi to do wyeliminowania wątpliwości co do właściwości rzeczowej organów administracji oraz ujednoczenia stosowania przepisów prawa przez organy zatrudnienia oraz sądy administracyjne.

- 13) Zmiana w dodanym art. 35 ust. 2c ustawy ma charakter uzupełniający i dookreśla kwestie dotyczące prawa do przetwarzania przez publiczne służby zatrudnienia danych osobowych osób korzystających z usług rynku pracy, tj. pośrednictwa pracy, poradnictwa zawodowego i informacji zawodowej, pomocy w aktywnym poszukiwaniu pracy oraz organizacji szkoleń.

Przepis ma zastosowanie do bezrobotnych i poszukujących pracy zarejestrowanych w powiatowych urzędach pracy oraz do osób niezarejestrowanych, które mogą korzystać z usług rynku pracy, w tym pośrednictwa pracy świadczonego z wykorzystaniem sieci EURES, udzielanych przez wojewódzkie i powiatowe urzędy pracy.

- 14) Celem zmian w art. 36 ust. 5e – 5g ustawy jest rozdzielenie dotychczasowego przepisu dotyczącego nieprzyjmowania przez powiatowe urzędy pracy ofert pracy zawierających wymagania uznawane za dyskryminujące oraz ofert pracy od pracodawców naruszających prawa pracownicze. W wyniku zmian w nowym art. 36 ust. 5e ustawy pozostawiono obowiązek powiatowego urzędu pracy polegający na nieprzyjmowaniu ofert pracy zawierających wymagania uznawane za dyskryminujące, określany wcześniej w art. 36 ust. 5e pkt 1 ustawy. Natomiast przepisy art. 36 ust. 5f i 5g zastępują dotychczasowy art. 36 ust. 5e pkt 2, który uniemożliwiał przyjmowanie przez powiatowy urząd pracy ofert pracy w sytuacjach określonych tym przepisem.

Nowy przepis art. 36 ust. 5f ustawy ma charakter fakultatywny i daje powiatowemu urzędowi pracy możliwość nieprzyjęcia oferty od pracodawcy. Urząd pracy może nie przyjąć oferty z różnych powodów, uznanych za istotne z punktu widzenia możliwości świadczenia pośrednictwa pracy na rzecz zarówno danego pracodawcy na zgłoszone przez niego oferty pracy, jak i ewentualnych kandydatów do pracy. Otwarta forma tego przepisu wynika z trudności przewidzenia i skatalogowania wszystkich sytuacji, które mogą mieć negatywne skutki dla osób kierowanych do pracodawcy zgłaszającego ofertę pracy. Nowy przepis umożliwia przyjęcie przez powiatowy urząd pracy oferty pracy od pracodawcy także wtedy, gdy pracodawca naruszył wprawdzie we wcześniejszym okresie prawo pracy, ale w czasie składania oferty pracy nie zachodzą obawy, że w przyszłości prawa osób podejmujących pracę będą naruszane. W drugiej części ww. przepisu wskazano wybrane przesłanki, które mogą być przyczyną odmowy przyjęcia przez urząd pracy oferty pracy od pracodawcy. Jednocześnie z tym przepisem wprowadzany jest nowy art. 36 ust. 5g, który obliguje powiatowy urząd pracy do każdorazowego uzasadniania ewentualnej odmowy przyjęcia oferty pracy.

15) Zmiany w art. 40 ust. 1, art. 41 ust. 3a, ust. 3b, ust. 6 i ust. 9, art. 42 ust. 1, art. 42a ust. 3 i 5, art. 43 ust. 3 oraz art. 53h ust. 1 ustawy mają za zadanie wprowadzenie traktowania w jednakowy sposób podjęcia zatrudnienia, innej pracy zarobkowej i działalności gospodarczej w zakresie:

- organizacji szkoleń przez starostę,
- możliwości ukończenia szkolenia,
- powodów wykluczających obowiązek zwrotu kosztów szkolenia,
- dodatkowego wynagrodzenia dla instytucji szkoleniowej,
- możliwości uzyskania pożyczki szkoleniowej,
- finansowania kosztów studiów podyplomowych oraz przysługującego stypendium,
- stosowania instrumentów rynku pracy do pracowników i osób wykonujących inną pracę zarobkową lub prowadzących działalność gospodarczą w wieku powyżej 45 lat,

- powodów wykluczających obowiązek zwrotu kosztów przygotowania zawodowego dorosłych.

We wszystkich przywołanych wyżej przepisach podjęcie działalności gospodarczej lub jej prowadzenie oraz podjęcie innej pracy zarobkowej będzie traktowane analogicznie jak zatrudnienie. Brak jest bowiem uzasadnienia dla różnicowania ww. rodzajów aktywności zawodowej. Zmiana ta stanowi realizację zgłaszanych przez urzędy pracy postulatów co do sposobu traktowania działalności gospodarczej oraz stanowi literalne dopełnienie stosowanej wcześniej praktyki i wykładni systemowo-celowościowej.

- 16) Zmiana w art. 40 ust. 3 ustawy ma na celu umożliwienie skierowania osób bezrobotnych (lub uprawnionych osób poszukujących pracy) na kilka kursów, których łączne ukończenie zwiększy szansę na zatrudnienie. Zdarzają się sytuacje, że do podjęcia zatrudnienia jest wymagane ukończenie kilku szkoleń dających kolejne wymagane uprawnienia, np. uprawnienia dla kierowców do przewozu osób, rzeczy, materiałów niebezpiecznych itp. Posiadanie kilku takich uprawnień zwiększa dyspozycyjność pracownika, więc często jest wymagane przez pracodawców.

Nadmiernemu i nieuzasadnionemu korzystaniu ze szkoleń na podstawie art. 40 ust. 3 ustawy w sposób wystarczający zapobiegnie limitowanie środków na ten cel. Przepis mówi, że koszt szkolenia w danym roku nie może przekroczyć 300 % przeciętnego wynagrodzenia.

- 17) Zmiana w art. 41 ust. 1a ustawy wynika z faktu, że w przypadku szkoleń o niskiej liczbie godzin, z uwagi na proporcjonalne ustalanie wysokości stypendium, jest ono niższe od zasiłku dla bezrobotnych. Zatem bezrobotni z prawem do zasiłku w chwili skierowania na takie szkolenie mogą czuć się pokrzywdzeni z tytułu uzyskiwania stypendium znacznie niższego od zasiłku. Racjonalnym rozwiązaniem jest więc wprowadzenie możliwości wyboru świadczenia.

- 18) Zmiana w art. 41 ust. 3 ustawy wprowadza minimalną wysokość stypendium szkoleniowego, tj. 20 % kwoty zasiłku dla bezrobotnych.

- 19) Zmiana w art. 41 ust. 4c ustawy ma na celu umożliwienie staroście zwrotu kosztów poniesionych przez bezrobotnych z tytułu przejazdu tylko na egzamin. Doprowadzi to do zrównania w tym zakresie sytuacji bezrobotnych, którzy zdecydowali się na

przystąpienie do samego egzaminu (bez poprzedzającego ten egzamin szkolenia) z bezrobotnymi, którzy zdawali egzamin w ramach realizowanego szkolenia. Sytuacja ta dotyczy w szczególności bezrobotnych podejmujących tzw. egzaminy zewnętrzne, organizowane przez niezależne instytucje egzaminujące. W dotychczasowym stanie prawnym ta grupa bezrobotnych nie miała prawa do zwrotu kosztów przejazdu na egzamin.

20) Zmiana w art. 42a ust. 5 ustawy ma na celu doprecyzowanie przepisu w kontekście wskazania okresu, za który przysługuje dofinansowanie studiów podyplomowych – określone zostało, że chodzi o okres odbywania studiów zgodnie z ich programem.

21) Zmiany w art. 46 ustawy:

- w dodanym w ust. 1 pkt 1a oraz w ust. 2 i 5 – wynikają z zapotrzebowania społecznego i polegają na poszerzeniu kręgu podmiotów uprawnionych do uzyskiwania refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy o producentów rolnych. Zgłoszone zmiany umożliwią producentom rolnym, prowadzącym działalność rolniczą w gospodarstwie rolnym lub w dziale specjalnym produkcji rolnej zatrudniającym w okresie ostatnich 6 miesięcy co najmniej jednego pracownika w pełnym wymiarze czasu pracy, tworzenie miejsc pracy dla skierowanych bezrobotnych i otrzymanie ze środków Funduszu Pracy refundacji kosztów ich wyposażenia lub doposażenia. Stworzenie możliwości powstawania nowych miejsc pracy przyczyni się do aktywizacji osób bezrobotnych zamieszkujących tereny rolnicze i będzie miało pozytywny wpływ na rynek pracy,
- w dodanych ust. 5a i 5b – wynikają z zalecenia Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych i mają na celu ustalenie zakresu danych: podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, producentów, bezrobotnych i poręczycieli – przetwarzanych przez urzędy pracy w związku z przyznawaniem: refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego, środków na podjęcie działalności gospodarczej oraz środków na założenie lub przystąpienie do spółdzielni socjalnej.

22) Zmiana w art. 531 ust. 3 ustawy ma charakter czysto porządkowy. Ponieważ w art. 44 i 45 ustawy, do których odsyła ww. przepis, nie ma już mowy o kosztach wyżywienia, dlatego należy dostosować brzmienie art. 531 ust. 3 do aktualnego brzmienia art. 44 i 45 ustawy.

23) W art. 55 ustawy:

- w ust. 4 – proponowane rozwiązanie jest spójne z innymi regulacjami, np. dotyczącymi przyznawania dodatków aktywizacyjnych. Regulacja ta usuwa wątpliwości interpretacyjne dotyczące pojęcia i kontynuowania nauki,
- w ust. 6 – doprecyzowano moment, od którego przysługuje stypendium w wysokości 20 % zasiłku – wskazano, że istotny jest dzień podjęcia zatrudnienia, innej pracy zarobkowej lub działalności gospodarczej. Dotychczasowe określenie „ostatni dzień miesiąca, w którym podjęto zatrudnienie” budziło bowiem liczne wątpliwości, co do sposobu obliczania przysługującego stypendium.

24) W art. 59 ustawy uchylono ust. 3. Zmiana wynika z różnych zasad udzielania pomocy publicznej w ramach prac interwencyjnych i w ramach doposażenia lub wyposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego, co powoduje de facto brak możliwości stworzenia umowy, która obejmowałaby zarówno refundację wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne w ramach prac interwencyjnych i jednocześnie refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego.

25) Dodanie w ustawie art. 66a¹ jest spowodowane koniecznością jednolitego ustalenia zasad, na których udzielana jest pomoc publiczna w sytuacji działań składających się na program specjalny. Ponieważ przyjęto, że pomoc publiczna w ramach programu specjalnego jest udzielana na zasadach pomocy de minimis, to również pomoc udzielana w związku z pracami interwencyjnymi, robotami publicznymi, refundacją kosztów składek na ubezpieczenia społeczne za skierowanego bezrobotnego, o ile działania te znajdują się w ramach programu specjalnego, powinna być udzielana na zasadach pomocy de minimis, a nie na zasadach pomocy na rekrutację pracowników w szczególnie niekorzystnej

sytuacji na rynku pracy (jak to ma miejsce, gdy ww. instrumenty nie stanowią elementu programu specjalnego).

26) W art. 71 ustawy:

- w ust. 1 pkt 2 w lit. a zlikwidowano błąd polegający na braku spójności z art. 104a ustawy. Proponowana zmiana usunie wątpliwości, czy w przypadku korzystania przez pracodawcę ze zwolnienia z opłacania składek na Fundusz Pracy za pracowników powracających z urlopu macierzyńskiego albo wychowawczego, okres pracy tych pracowników może być zaliczony do okresu uprawniającego do nabycia prawa do zasiłku dla bezrobotnych,
- uchylono ust. 7, co ma związek ze zmianą przepisów Unii Europejskiej o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, tj. zastąpieniem rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz. Urz. WE L 149 z 05.07.1971, str. 2, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 5, t. 1, str. 35) oraz rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz. Urz. WE L 74 z 27.03.1972, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 5, t. 1, str. 83) – odpowiednio – rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE L 166 z 30.04.2004, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 5, t. 5, str. 72) oraz rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącym wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE L 284 z 30.10.2009, str. 1).

Zgodnie z art. 67 rozporządzenia nr 1408/71, tzw. zasadą sumowania okresów są objęte wyłącznie okresy ubezpieczenia i zatrudnienia spełnione jako pracownik najemny. W myśl art. 61 rozporządzenia nr 883/2004, tzw. zasada sumowania okresów obejmuje, poza okresami ubezpieczenia i zatrudnienia, również okresy prowadzenia działalności na własny rachunek. W związku z powyższym obecna treść art. 71 ust. 7 ustawy jest nieadekwatna do obowiązujących od dnia 1 maja 2010 r. przepisów o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Co więcej, norma prawna wyrażona w art. 71 ust. 7 ustawy jest również wyrażona wprost w art. 61 rozporządzenia nr 883/2004. Biorąc pod uwagę, że zgodnie z art. 288 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE C 115 z 09.05.2008, str. 47) – dawny art. 249 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, rozporządzenie wydane przez instytucje Unii Europejskiej ma zasięg ogólny, wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich, utrzymywanie w ustawie przepisu art. 71 ust. 7 jest zbędne.

- 27) Zmiana w art. 72 ust. 7 ustawy ma na celu zapewnienie zgodności brzmienia tego przepisu z obowiązującym stanem prawnym, gdyż w wyniku ostatniej nowelizacji ustawy dodatki szkoleniowe stały się stypendiami.
- 28) Zmiany w art. 73a ustawy doprecyzowują, że świadczenie z tytułu wykonywania prac społecznie użytecznych oraz zasady ich finansowania dotyczą nie tylko bezrobotnych, ale również osób skierowanych do tych prac, które są uczestnikami kontraktów socjalnych, indywidualnych programów usamodzielnienia, lokalnych programów pomocy społecznej i indywidualnych programów zatrudnienia socjalnego.
- 29) Zmiana w art. 74 ustawy ma na celu dostosowanie tego przepisu do zaproponowanego w projekcie brzmienia art. 2 ust. 1 pkt 2 lit. f ustawy.
- 30) W art. 75 ustawy:
 - w ust. 1 oraz w ust. 2 została wykluczona możliwość uzyskania zasiłku dla bezrobotnych w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej. Zmiana ta jest konsekwencją zmiany w art. 2 ust. 1 pkt 2 lit. f ustawy, na mocy której w okresie zgłoszonego zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej można uzyskać status bezrobotnego. Ponieważ zawieszenie

wykonywania działalności gospodarczej następuje na wniosek zainteresowanego, jest uzasadnione analogiczne traktowanie tej sytuacji z rozwiązaniem stosunku pracy z własnej inicjatywy lub na mocy porozumienia stron przez pracownika. Należy zauważyć, że pracownicy w sytuacji rozwiązania stosunku pracy za wypowiedzeniem lub na mocy porozumienia stron mogą uzyskać zasiłek dla bezrobotnych po upływie 90 dni od dnia rejestracji,

- w ust. 3 doprecyzowano przepis w taki sposób, aby bezrobotny mógł zgłosić jednorazowo 10 dni braku gotowości do podjęcia pracy. W dotychczasowym stanie prawnym można jednorazowo zgłosić 9 dni (cały limit to 10 dni w roku kalendarzowym),
- zmiana w ust. 4 oraz uchylenie ust. 5 wynikają ze zmiany unijnych przepisów o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w zakresie zasad tzw. transferowanego zasiłku dla bezrobotnych i wprowadzenia bezpośredniej wypłaty zasiłku przez instytucję państwa właściwego,
- zmiana w ust. 6 – zmiana porządkująca. Z uwagi na to, że urząd pracy w sytuacji, gdy bezrobotny nie złoży oświadczenia o przychodach w przewidzianym terminie, nie posiada wiedzy iż osiągnął on przychód, zapis wskazujący, że zasiłek przysługuje od dnia złożenia oświadczenia jest przepisem martwym.

31) Zmiana w art. 79 ust. 1 ustawy, polegająca na wykreśleniu stypendium z art. 55 ust. 1 ustawy ma charakter porządkowy. Ponieważ od stypendium z art. 55 ustawy nie są odprowadzane składki na ubezpieczenia społeczne, okres ten nie jest okresem składkowym.

32) W art. 80 ust. 2 ustawy zmieniono sformułowanie „zamknięty ośrodek odwykowy” na „zakład leczenia odwykowego”. Jest to zmiana porządkująca, gdyż pojęcie „ośrodka odwykowego” nie występuje w polskim systemie prawnym.

33) Zmiany w art. 88i ust. 1 pkt 5 ustawy wynikają z brzmienia przepisów ustawy z dnia 1 lipca 2009 r. o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców. Wprowadzenie tej zmiany umożliwi pracodawcom znajdującym się w przejściowych trudnościach finansowych, zatrudniającym cudzoziemców, wprowadzenie obniżonego wymiaru czasu pracy skutkującego obniżeniem

wynagrodzenia – bez konieczności składania wniosku do wojewody o zmianę decyzji w sprawie zezwolenia na pracę. Obecnie zgodnie z art. 88k pkt 1 ustawy wojewoda uchyla zezwolenie na pracę, w przypadku gdy m.in. uległy zmianie okoliczności będące podstawą wydania zezwolenia na pracę.

- 34) Zmiany w art. 92 ust. 2 pkt 2, art. 94 ust. 2 pkt 2, art. 96 ust. 2 pkt 2, art. 97 ust. 2 pkt 2, art. 98 ust. 2 pkt 2 oraz art. 99a ust. 2 pkt 3 i ust. 3 pkt 2 ustawy mają na celu ujednoczenie terminologii w odniesieniu do warunku niekaralności pracowników, o których mowa w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, zatrudnionych w publicznych służbach zatrudnienia. Zgodnie z proponowanymi zmianami pośrednikiem pracy, doradcą zawodowym, specjalistą do spraw rozwoju zawodowego, specjalistą do spraw programów, liderem klubu pracy, doradcą EURES oraz asystentem EURES będzie mogła zostać osoba, m.in. nieskazana prawomocnym wyrokiem sądu za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe.
- 35) W art. 106 w ust. 1 w dodanym pkt 4a ustawy wprowadzony został nowy rodzaj przychodów Funduszu Pracy w postaci odsetek od środków Funduszu Pracy pozostających na wyodrębnionych rachunkach bankowych utworzonych dla nowych tytułów wydatków wprowadzonych ustawą z dnia 19 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz o zmianie niektórych innych ustaw. Będą to między innymi odsetki od środków Funduszu Pracy pozostających na wyodrębnionych rachunkach bankowych jednostek, z którymi dysponent Funduszu Pracy podpisał umowy w przedmiocie przekazania środków Funduszu Pracy na realizację zadań określonych ustawą.
- 36) W art. 106a ustawy w ust. 2 pkt 2 i 3 zmieniono zwrot „Wspólnota Europejska” na „Unia Europejska”, co jest konsekwencją wejścia w życie z dniem 1 grudnia 2009 r. Traktatu z Lizbony, który m.in. określa, że następcą prawnym Wspólnoty Europejskiej jest Unia Europejska. Ponadto w art. 106a ustawy dodano ust. 4, który uzupełnia elementy, jakie powinny znaleźć się w porozumieniach, zawieranych między ministrem właściwym do spraw pracy a samorządami województw lub powiatów, które to porozumienia stanowią podstawę do zapewnienia finansowania z Funduszu Pracy części działań publicznych służb zatrudnienia związanych z udziałem w sieci EURES. Dotychczasowy przepis art. 106a

regulował jedynie rodzaj działań i wydatków na ich realizację. Konieczność uzupełnienia przepisu art. 106a o dodatkowe elementy niezbędne do ujęcia w porozumieniach z samorządami wynika z potrzeby wskazania faktu, że tryb i zasady udzielania i rozliczania środków Funduszu Pracy przeznaczonych na finansowanie części działań sieci EURES muszą uwzględniać okresy i terminy wynikające z umów zawieranych między Rzeczpospolitą Polską a Unią Europejską lub zawieranych między państwami Unii Europejskiej lub państwami Europejskiego Obszaru Gospodarczego nienależącymi do Unii Europejskiej lub Szwajcarią a Unią Europejską. Umowy te dotyczą przyznania krajom członkowskim środków unijnych, w formie grantów, na realizację zadań sieci EURES na terenie tych państw. Okresy, na jakie zawierane są umowy z Unią Europejską nie pokrywają się z latami kalendarzowymi. Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240 oraz z 2010 r. Nr 28, poz. 146) rokiem budżetowym jest rok kalendarzowy, co obowiązuje również podczas gospodarowania środkami Funduszu Pracy. W związku z tym istnieje konieczność doprecyzowania, że w odniesieniu do środków Funduszu Pracy przekazywanych do wojewódzkich i powiatowych urzędów pracy na podstawie wyżej wymienionych porozumień obowiązują inne okresy i terminy rozliczeń niż te wynikające z ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

37) W art. 106b ustawy:

- uzupełniono przepis ust. 2 i określono, że rodzaje działań realizowanych przez publiczne służby zatrudnienia i współfinansowanych z budżetu Unii Europejskiej, inne niż projekty współfinansowane z Europejskiego Funduszu Społecznego oraz wydatki na realizację tych działań, które mogą być pokrywane z Funduszu Pracy, regulują, obok umów zawieranych między organami zatrudnienia a Unią Europejską, również porozumienia zawierane pomiędzy ministrem właściwym do spraw pracy a samorządami województw lub powiatów. Uzupełnienie przepisu jest konieczne z uwagi na potrzebę dookreślenia rodzaju porozumienia stanowiącego podstawę przekazania przez ministra właściwego do spraw pracy środków Funduszu Pracy do wojewódzkich lub powiatowych urzędów pracy,

- dodano ust. 4, który uzupełnia elementy, jakie powinny znaleźć się w porozumieniach, zawieranych pomiędzy ministrem właściwym do spraw pracy a samorządami województw lub powiatów, które to porozumienia stanowią podstawę do zapewnienia finansowania z Funduszu Pracy części działań publicznych służb zatrudnienia określonych w ustawie i współfinansowanych z budżetu Unii Europejskiej innych niż projekty z Europejskiego Funduszu Społecznego. Dotychczasowy przepis art. 106b regulował jedynie rodzaj działań i wydatków na ich realizację. Konieczność uzupełnienia przepisu art. 106b o dodatkowe elementy niezbędne do ujęcia w porozumieniach z samorządami wynika z potrzeby wskazania faktu, że tryb i zasady udzielania i rozliczania środków Funduszu Pracy przeznaczonych na finansowanie wyżej wymienionych działań muszą uwzględniać okresy i terminy wynikające z umów zawieranych między organami zatrudnienia a Unią Europejską. Umowy te dotyczą przyznania krajom członkowskim środków unijnych w formie grantów, na realizację różnych projektów publicznych służb zatrudnienia realizowanych na rzecz rozwoju rynku pracy. Okresy, na jakie zawierane są umowy z Unią Europejską, nie pokrywają się z latami kalendarzowymi. Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych rokiem budżetowym jest rok kalendarzowy, co obowiązuje również podczas gospodarowania środkami Funduszu Pracy. W związku z tym istnieje konieczność doprecyzowania, że w odniesieniu do środków Funduszu Pracy przekazywanych do wojewódzkich i powiatowych urzędów pracy na podstawie wyżej wymienionych porozumień obowiązują inne okresy i terminy rozliczeń niż te wynikające z ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

38) Zmiany w art. 108 ustawy:

- w ust. 1 w pkt 12 – zmiana ma na celu dostosowanie do aktualnego brzmienia art. 45, w którym nie ma już mowy o finansowaniu kosztów wyżywienia,
- uchylenie pkt 20 jest konsekwencją uchylecia art. 59 ust. 3 ustawy,
- w ust. 1 pkt 38a – zmiana ma na celu umożliwienie sfinansowania kosztów konferencji organizowanych przez ministra właściwego do spraw pracy dla kadry

publicznych służb zatrudnienia i Ochotniczych Hufców Pracy w celu promowania osiągnięć i dobrych praktyk,

- w ust. 1 w pkt 41 – w związku z wejściem w życie znowelizowanych przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2006 r. o spółdzielniach socjalnych istnieje konieczność stworzenia podstawy do udzielania wsparcia ze środków Funduszu Pracy na finansowanie składek na ubezpieczenia: emerytalne, rentowe, wypadkowe i chorobowe za osoby wymienione w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2006 r. o spółdzielniach socjalnych, które zostały zatrudnione w spółdzielni socjalnej,
- w ust. 1 w pkt 44 – zmieniona treść przepisu jednoznacznie reguluje możliwość finansowania ze środków Funduszu Pracy kosztów obsługi wyodrębnionych dla tych środków rachunków bankowych, których obowiązek utworzenia wynika z obowiązujących przepisów lub zawartych z dysponentem Funduszu na ich podstawie umów,
- w ust. 3 przewiduje się stworzenie podstawy do wydania rozporządzenia w sprawie sposobu finansowania wydatków z Funduszu Pracy oraz sposobu współpracy organów zatrudnienia z bankami i instytucjami finansującymi, między innymi pozwalającego starostom na zlecenie bankom i innym instytucjom finansowym dokonywania z Funduszu Pracy wypłat świadczeń pieniężnych dla bezrobotnych i innych uprawnionych osób.

Podstawę prawną do wydania aktualnie obowiązującego rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 12 stycznia 2000 r. w sprawie szczegółowych zasad finansowania wydatków z Funduszu Pracy oraz sposobu współpracy organów zatrudnienia z bankami i instytucjami finansującymi (Dz. U. Nr 3, poz. 41) stanowiła delegacja zawarta w art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (Dz. U. z 2003 r. Nr 58, poz. 514, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 149 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, określone w tym przepisie dotychczasowe przepisy wykonawcze, m.in. przepisy powołanego wyżej rozporządzenia, zachowują moc do czasu wydania nowych przepisów wykonawczych na

podstawie tej ustawy. W ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy nie ma jednak delegacji do wydania takiego rozporządzenia.

Istotny pozostaje również fakt, że delegacji do wydawania, przez ministrów nadzorujących państwowe fundusze celowe lub dysponujących nimi, rozporządzeń normujących szczegółowe zasady gospodarki finansowej tych funduszy celowych nie zawierają także przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Zmiana w ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (art. 2)

Zmiana w ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych jest konsekwencją wprowadzenia możliwości zwrotu kosztów przejazdu na egzamin. W związku z powyższym zasadne jest zwolnienie zwrotu takich kosztów (jakię otrzymuje dana osoba od powiatowego urzędu pracy) od podatku dochodowego od osób fizycznych.

Zmiany w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (art. 3) oraz w ustawie z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (art. 4)

Zmiany w ww. ustawach mają na celu dostosowanie ich przepisów do zmian wprowadzonych w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w kwestii opłacania składek na ubezpieczenia społeczne i na ubezpieczenie wypadkowe za bezrobotnych otrzymujących stypendium w związku z odbywaniem studiów podyplomowych.

Zmiany w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (art. 5)

Zgodnie z art. 72 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, w brzmieniu wprowadzonym ustawą z dnia 19 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz o zmianie niektórych innych ustaw, od dnia 1 stycznia 2010 r. wysokość zasiłku dla bezrobotnych jest uzależniona od długości okresu pobierania zasiłku. Po upływie pierwszych trzech miesięcy posiadania prawa do zasiłku zasiłek wynosi 563 zł miesięcznie. W związku ze zróżnicowaną wysokością zasiłku dla bezrobotnych zachodzi konieczność określenia wysokości składki na ubezpieczenie zdrowotne za bezrobotnych nieposiadających prawa do zasiłku dla bezrobotnych. W tym celu proponuje się przyjęcie za podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne za bezrobotnych bez prawa do zasiłku kwoty zasiłku dla bezrobotnych w wysokości przysługującej od pierwszego dnia czwartego miesiąca posiadania przez bezrobotnego prawa do zasiłku dla bezrobotnych, tj. 563 zł.

Zmiany w ustawie z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy (art. 6)

- 1) W art. 10 ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy proponuje się uchylenie lit. a w pkt 3 ze względu na uchylenie w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy art. 37 ust. 7, nakładającego na pracodawcę obowiązek poinformowania powiatowego urzędu pracy o zatrudnieniu bezrobotnego lub o powierzeniu mu wykonywania innej pracy zarobkowej.
- 2) Proponuje się umożliwienie realizacji zadań kontrolnych Państwowej Inspekcji Pracy (PIP) we wszystkich podmiotach świadczących usługi z zakresu agencji zatrudnienia. Obecnie obowiązujący przepis art. 13 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy nie daje PIP możliwości realizacji zadań kontrolnych, w tym: przeprowadzania kontroli przestrzegania obowiązku dokonania wpisu do rejestru agencji zatrudnienia oraz prowadzenia agencji zatrudnienia zgodnie z warunkami określonymi w przepisach ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, we wszystkich podmiotach. Projekt w art. 5 w pkt 2 rozszerza krąg podmiotów objętych kontrolą PIP i umożliwia jej realizację zadań kontrolnych, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 3

lit. d i e ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy również u przedsiębiorców jednoosobowych (niebędących pracodawcami) oraz w podmiotach, o których mowa w art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (m.in. jednostkach samorządu terytorialnego, szkołach wyższych, stowarzyszeniach, fundacjach) świadczących usługi w zakresie agencji zatrudnienia.

Zmiana w ustawie z dnia 19 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz o zmianie niektórych innych ustaw (art. 7)

Zmiana w art. 30 ust. 2 ma na celu wydłużenie o rok okresu, w którym powiatowe urzędy pracy będą mogły uzyskać dofinansowanie z Funduszu Pracy na utworzenie centrów aktywizacji zawodowej (CAZ) i lokalnych punktów informacyjno-konsultacyjnych (LPIK). Wydłużenie powyższego okresu jest realizacją wniosków powiatowych urzędów pracy i powinno umożliwić racjonalne wykorzystanie środków na realizowane inwestycje rozpoczęte w roku 2009.

Tworzona rezerwa z nadwyżki środków z lat ubiegłych pozwoli ministrowi właściwemu do spraw pracy na finansowanie wydatków urzędów pracy na CAZ-y i LPIK-i bez pomniejszania dysponowanej aktualnie na ten cel limitowanej rezerwy na zadania fakultatywne urzędów pracy.

Powyższe rozwiązanie nie spowoduje zwiększenia puli wydatkowanych środków Funduszu Pracy, a jedynie przesunie je w czasie.

Zmiana w ustawie z dnia 24 kwietnia 2009 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy – Prawo bankowe (art. 8)

Obowiązująca ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych przewiduje umorzenie należności z tytułu składek na Fundusz Pracy jedynie w sytuacji, gdy umorzenie dotyczy okresu, w którym kobieta, prowadząc działalność gospodarczą, przebywała jednocześnie na urlopie wychowawczym. Aktualny stan prawny umożliwia Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych umarzenie płatnikowi należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe

i wypadkowe), które to należności stanowią podstawę do opłacania obowiązkowych składek na Fundusz Pracy, natomiast pozostawia na koncie płatnika składek zadłużenie z tytułu nieopłaconych składek na Fundusz Pracy. Wprowadzona zmiana ma na celu umożliwienie umorzenia zaległości także z tytułu składek na Fundusz Pracy.

Art. 9 projektu ustawy

Proponowany przepis jest związany ze zmianą ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy – Prawo bankowe, wprowadzoną w art. 8 projektu ustawy. Ustalony w nim został dodatkowy okres na złożenie wniosku o umorzenie należności na rzecz Funduszu Pracy, w celu umożliwienia efektywnego skorzystania z nowego uprawnienia.

Art. 10 projektu ustawy

W art. 10 projektu ustawy jednoznacznie określono sytuację awansu zawodowego pośredników pracy, podobnie jak zostało to określone w przepisach dotyczących doradców zawodowych w art. 33 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Art. 12 projektu ustawy

Przepis art. 12 projektu ustawy jest konsekwencją zmiany wprowadzonej w art. 71 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy ustawą z dnia 19 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz o zmianie niektórych innych ustaw. Proponowany przepis doprecyzowuje, że okres zatrudnienia pracowników powracających z urlopu macierzyńskiego albo wychowawczego przebyty od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia wejścia w życie ustawy jest zaliczany do okresu uprawniającego do zasiłku dla bezrobotnych.

Art. 13 projektu ustawy

Wprowadzony przepis ma na celu uregulowanie sytuacji prawnej osób, które do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy podjęły szkolenie lub którym zostało przyznane dofinansowanie kosztów studiów podyplomowych lub kosztów egzaminów. W stosunku do nich będą zastosowanie miały przepisy dotychczas obowiązujące.

Art. 14 projektu ustawy

Wejście w życie art. 1 pkt 17 lit. a – c oraz e projektu ustawy jest przewidziane po upływie 7 miesięcy od dnia jej wejścia w życie. Powyższy okres umożliwi urzędowi pracy odpowiednie przygotowanie się do objęcia uprawnieniem do uzyskania środków Funduszu Pracy na refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowisk pracy dla kierowanych bezrobotnych nowej kategorii podmiotów oraz popularyzację zasad uczestnictwa sektora rolniczego w realizacji polityki państwa w zakresie zmniejszania bezrobocia.

Niezbędne będzie również skierowanie na realizację wydatków Funduszu Pracy środków dla nowej kategorii podmiotów i objęcie ich planem finansowym Funduszu Pracy, co możliwe będzie po zaplanowaniu i uchwaleniu ustawy budżetowej na rok 2011.

Informacja o podleganiu projektu notyfikacji

Projekt ustawy nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach dotyczących sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych.

Opinia o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej

Proponowane regulacje są zgodne z przepisami obowiązującymi w Unii Europejskiej.

Projekt ustawy, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 337, z późn. zm.), został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej. Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem ustawy w trybie określonym w ww. ustawie.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty objęte skutkami wejścia w życie ustawy

Regulacje zawarte w projekcie ustawy bezpośrednio dotyczą:

- 1) pracodawców;
- 2) bezrobotnych, poszukujących pracy i innych osób zainteresowanych pomocą oferowaną przez urząd pracy;
- 3) cudzoziemców podejmujących zatrudnienie w Polsce;
- 4) samorządów województw (wojewódzkich urzędów pracy);
- 5) samorządów powiatowych (powiatowych urzędów pracy);
- 6) agencji zatrudnienia;
- 7) Państwowej Inspekcji Pracy.

2. Zakres konsultacji społecznych

Projekt ustawy został poddany konsultacjom społecznym w trybie ustawy z dnia 21 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 854, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o organizacjach pracodawców (Dz. U. Nr 55, poz. 235, z późn. zm.).

Projekt został przekazany do opinii następującym podmiotom:

- 1) Forum Związków Zawodowych;
- 2) Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”;
- 3) Ogólnopolskiemu Porozumieniu Związków Zawodowych;
- 4) Business Centre Club;
- 5) Konfederacji Pracodawców Polskich;
- 6) Krajowej Izbie Gospodarczej;
- 7) Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”;
- 8) Ogólnopolskiej Federacji Organizacji Pozarządowych;

- 9) Związkowi Rzemiosła Polskiego;
- 10) Związkowi Powiatów Polskich;
- 11) Naczelnej Radzie Zatrudnienia;
- 12) Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Stanowisko wobec projektu ustawy zostało przekazane przez: Krajową Izbę Gospodarczą, Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych, Komisję Krajową NSZZ „Solidarność”, Związek Rzemiosła Polskiego, Forum Związków Zawodowych oraz Polską Konfederację Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”.

Zarówno Krajowa Izba Gospodarcza (KIG), jak i Forum Związków Zawodowych, nie zgłosiły zastrzeżeń do projektu ustawy.

Ponadto KIG pozytywnie oceniła zakres zmian wprowadzanych w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, w szczególności zwracając uwagę m.in. na słuszność przyjętych rozwiązań w kwestii możliwości posiadania statusu bezrobotnego w przypadku zawieszenia przez osobę prowadzenia działalności gospodarczej czy też umożliwienia pracodawcy zatrudniającemu cudzoziemców, znajdującemu się w przejściowych trudnościach finansowych, wprowadzenia obniżonego wymiaru czasu pracy, bez konieczności składania wniosku do wojewody o zmianę wydanego zezwolenia na pracę.

KIG poparła również zmianę wprowadzoną w ustawie o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy – Prawo bankowe dotyczącą wprowadzenia możliwości umorzenia należności z tytułu składek na Fundusz Pracy w stosunku do kobiet prowadzących działalność gospodarczą i przebywających na urlopie wychowawczym.

Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych (OPZZ) zgłosiło uwagi dotyczące m.in. uzależnienia skorzystania przez producenta rolnego z możliwości refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego od zatrudniania przez niego średniorocznie co najmniej 8 pracowników, zwłaszcza w sytuacji, gdy ustawa o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy zawiera mniej rygorystyczną definicję pracodawcy.

W związku m.in. ze zgłoszoną uwagą, odstąpiono od kwestionowanego warunku zatrudniania 8 pracowników w produkcji sadowniczej i warzywniczej, wprowadzając obowiązek zatrudniania przez wszystkich producentów rolnych co najmniej 1 pracownika w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie 12 miesięcy przed dniem złożenia wniosku o refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego.

OPZZ negatywnie odniosło się również do propozycji umożliwienia pracodawcy zatrudniającemu cudzoziemców, znajdującemu się w przejściowych trudnościach finansowych, wprowadzenia obniżonego wymiaru czasu pracy bez konieczności składania wniosku do wojewody o zmianę wydanego zezwolenia na pracę.

Uwaga OPZZ w tym zakresie nie została jednak przyjęta. Należy bowiem zauważyć, że według art. 88h ust. 1 w związku z art. 88c ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy pracodawca zatrudniający cudzoziemca w ramach zezwolenia na pracę jest obowiązany do uwzględnienia w umowie z cudzoziemcem warunków zawartych we wniosku o wydanie zezwolenia na pracę, takich jak poziom wynagrodzenia. Jeżeli zmianie uległy okoliczności będące podstawą wydania zezwolenia na pracę, takie jak poziom wynagrodzenia wypłacanego cudzoziemcowi, wojewoda uchyła zezwolenie na pracę na podstawie art. 88k pkt 1, chyba że zachodzą okoliczności określone w art. 88i. Nowy przepis ust. 5 w art. 88i ma zatem na celu utrzymanie zezwolenia na pracę w mocy, gdy pracodawca obniża wynagrodzenie na zasadach określonych w art. 12 ustawy o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców, a dotyczy to również cudzoziemca zatrudnionego na podstawie tego zezwolenia na pracę. Warunkiem jest jednak niezwłoczne, pisemne powiadomienie wojewody o zmianie dokonanej w stosunku do tego cudzoziemca. Celem proponowanej zmiany jest też równe traktowanie pracowników w zakresie wymiaru czasu pracy i wynagrodzenia.

Ponadto za niekorzystne dla osób bezrobotnych OPZZ uważa uchylenie przepisu art. 59 ust. 3 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, umożliwiającego refundację pracodawcy kosztów poniesionych na wynagrodzenie wypłacane bezrobotnemu skierowanemu do pracy w ramach prac interwencyjnych oraz jednoczesną refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla tego bezrobotnego.

Zgłoszona uwaga również nie została przyjęta. Odrębne zasady udzielania pomocy w ramach wyżej powołanych instrumentów powodują trudności w ich łączeniu w zakresie zasad udzielania pomocy publicznej.

W opinii OPZZ również niekorzystne jest uchylenie art. 71 ust. 7 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Zdaniem OPZZ spowoduje to podział bezrobotnych na dwie grupy: takich, którym okres pracy w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej będzie zaliczany do okresu uprawniającego do nabycia prawa do zasiłku dla bezrobotnych oraz takich, którym okres ten zaliczony nie będzie.

Uwaga nie została przyjęta. Należy bowiem zauważyć, że zgodnie z art. 61 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE L 166 z 30.04.2004, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 5, t. 5, str. 72) – zwane dalej „rozporządzeniem nr 883/2004”, bezrobotny ubiegający się o zasiłek ma prawo do uwzględnienia, w koniecznym zakresie, okresów ubezpieczenia, zatrudnienia lub działalności na własny rachunek, przebytych pod działaniem ustawodawstw innych państw członkowskich Unii Europejskiej (a także pozostałych państw Europejskiego Obszaru Gospodarczego lub Konfederacji Szwajcarskiej). Rozporządzenie wydane przez instytucje Unii Europejskiej ma zasięg ogólny, wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich. Oznacza to, że norma prawna wyrażona w art. 61 rozporządzenia nr 883/2004 obowiązuje w porządku prawnym Rzeczypospolitej Polskiej bezpośrednio. Na uwagę zasługuje fakt, że art. 71 ust. 7 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy dotyczy wyłącznie zaliczania okresów zatrudnienia, natomiast art. 61 rozporządzenia nr 883/2004 stanowi o zaliczeniu okresów ubezpieczenia, zatrudnienia oraz prowadzenia działalności na własny rachunek. Należy zatem wskazać, że art. 71 ust. 7 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy jest niezgodny z art. 61 rozporządzenia nr 883/2004. Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że zmiana polegająca na uchyleniu art. 71 ust. 7 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy ma na celu jedynie uporządkowanie przepisów prawa

i usunięcie rozbieżności między przepisami ustawy a przepisami rozporządzenia nr 883/2004.

Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” (KK NSZZ „Solidarność”) zakwestionowała odstępnie w 2010 r. od waloryzacji zasiłków dla bezrobotnych przyznanych po dniu 31 grudnia 2009 r. W opinii KK NSZZ „Solidarność” fakt podwyższenia kwoty zasiłku nie jest warunkiem wystarczającym do podjęcia takiego działania, zwłaszcza że celem waloryzacji jest łagodzenie skutku wzrostu cen towarów i usług oraz mając na uwadze wysokość tego świadczenia w świetle przepisów konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy.

Uwaga początkowo nie została przyjęta, ale w wyniku decyzji podjętej przez Radę Ministrów odstąpiono od planowanego ograniczenia waloryzacji zasiłków w 2010 r.

Związek Rzemiosła Polskiego (ZRP) poparł kierunek zmian zawartych w projekcie ustawy, podnosząc, że przedłożone propozycje w sposób kompleksowy odnoszą się do zmian, jakie zaistniały na rynku pracy od momentu wejścia w życie ostatniej nowelizacji ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. ZRP zwrócił uwagę na słuszność działań zmierzających do doprecyzowania przepisów budzących wątpliwości interpretacyjne oraz konieczność dostosowania przepisów ustawy do przepisów innych ustaw. ZRP pozytywnie odniósł się do zmiany wprowadzającej możliwość posiadania statusu bezrobotnego, który posiada jednocześnie wpis do ewidencji działalności gospodarczej, jak też zmiany mającej na celu wprowadzenie zakazu pozbawiania statusu bezrobotnego kobiety w ciąży oraz w okresie połogu z tej przyczyny, że upłynął już 90 dzień jej niezdolności do pracy.

Co do zasady za słuszne zostało uznane zrównanie we wskazanych w projekcie przypadkach innej pracy zarobkowej oraz działalności gospodarczej z zatrudnieniem. Niemniej jednak ZRP zwraca uwagę na ewentualne problemy, jakie z tego powodu mogą wyniknąć dla pracodawców, którzy przyjmują kierowane przez urząd pracy osoby bezrobotne, np. w ramach przygotowania zawodowego dorosłych i inwestują w nie swój czas i środki.

Natomiast w kwestii zmiany wprowadzającej możliwość refundacji producentowi rolnemu kosztów doposażenia lub wyposażenia stanowiska pracy dla skierowanego

bezrobotnego, ZRP nie negując samej propozycji rozszerzenia podmiotowego przepisu stanął jednak na stanowisku, że uprawnienie to powinno przysługiwać jedynie producentom rolnym zrzeszonym w rolniczych spółdzielniach produkcyjnych, które za swoich członków opłacają składki na Fundusz Pracy.

Powyższa uwaga nie została przyjęta. Celem wprowadzenia zmiany polegającej na rozszerzeniu kręgu podmiotów uprawnionych do korzystania z refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego o producentów rolnych było poszerzenie kręgu podmiotów uprawnionych do refundacji w taki sposób, aby umożliwić podjęcie przez osobę bezrobotną zatrudnienia u każdego producenta rolnego prowadzącego działalność rolniczą w gospodarstwie rolnym lub w dziale specjalnym produkcji rolnej, niezależnie od tego czy dany podmiot pozostaje zrzeszony w rolniczej spółdzielni produkcyjnej, czy też nie. Wszyscy producenci rolni powinni mieć możliwość aktywnego uczestniczenia w realizacji polityki państwa w walce z bezrobociem, które właśnie na terenach wiejskich stanowi szczególnie doniosły problem i tym samym pełnić rolę dynamizującą gospodarczy i cywilizacyjny rozwój obszarów wiejskich.

Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych „Lewiatan” (PKPP „Lewiatan”) przychylnie odniosła się do zaproponowanych w projekcie ustawy zmian mających na celu ograniczenie biurokracji i poprawę efektywności usług rynku pracy. Szczególnie pozytywnie odniosła się do zmian w zakresie zasad pozbawiania statusu bezrobotnego w przypadku niestawiennictwa w powiatowym urzędzie pracy w wyznaczonym terminie.

Jednocześnie PKPP „Lewiatan” zwróciła uwagę na zmiany, które w jej opinii mogą mieć negatywny wpływ na rynek pracy, tj. rozszerzenie zakazu przyjmowania przez powiatowy urząd pracy ofert pracy od pracodawcy, który jest objęty postępowaniem dotyczącym naruszenia przepisów prawa pracy czy wliczania okresów pobierania zasiłku i stypendium do okresu pracy wymaganego do nabycia lub zachowania uprawnień pracowniczych.

Uwagi nie zostały przyjęte, gdyż aktualnie trwające prace nad nowelizacją ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy zostały ograniczone przede wszystkim do zmian o charakterze porządkowym, stosownie do uzyskanego w tym

zakresie zwolnienia z opracowywania założeń do projektu nowej ustawy. Postulowana zmiana dotycząca niewliczania okresów pobierania zasiłku i stypendium do okresu pracy wymaganego do nabycia lub zachowania uprawnień pracowniczych ma charakter merytoryczny, daleko wkraczający w prawa pracowników, co wyklucza jej uwzględnienie przy okazji niniejszej nowelizacji. Jednocześnie wniosek, aby okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych oraz stypendium nie był zaliczany do okresu wymaganego do uzyskania lub zachowania uprawnień pracowniczych powinien być poddany pod dyskusję i ocenę nie tylko organizacji reprezentujących pracodawców, ale również pracowników, co potwierdza brak możliwości uwzględnienia obecnie tego wniosku.

Ponadto PKPP „Lewiatan” zwróciła uwagę na konieczność doprecyzowania art. 46 ust. 1 pkt 1a ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w odniesieniu do obowiązku zatrudnienia pracowników przez producenta rolnego. W opinii PKPP „Lewiatan” z zaproponowanego brzmienia tego przepisu wynika, że refundację kosztów wyposażenia lub wyposażenia stanowiska pracy mogą otrzymać producenci prowadzący dział specjalny produkcji rolnej, którzy nie są pracodawcami, a zatem nie opłacają składek na Fundusz Pracy.

Uwaga nie została przyjęta z przyczyn wskazanych przy omówieniu podobnej uwagi zgłoszonej przez Związek Rzemiosła Polskiego.

Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego pozytywnie zaopiniowała projekt ustawy.

3. Wpływ ustawy na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Przyjęcie ustawy powoduje rozszerzenie kręgu podmiotów uprawnionych do korzystania z instrumentów i usług rynku pracy oraz umożliwia finansowanie z Funduszu Pracy wydatków ponoszonych na nowe instrumenty rynku pracy wprowadzone ustawą. Jednocześnie przyjęcie ustawy nie spowoduje zwiększenia wydatków Funduszu Pracy, gdyż odbywać się będzie w ramach środków Funduszu Pracy, określonych w planie finansowym Funduszu Pracy, stanowiącym integralną część ustawy budżetowej.

Ze środków Funduszu Pracy zostaną sfinansowane nowe tytuły wydatków w zakresie:

- 1) szkoleń i stypendiów finansowanych z Funduszu Pracy w związku z proponowaną zmianą dotyczącą wypłaty stypendium w wysokości 20 % zasiłku bezrobotnym, którzy w trakcie szkolenia podjęli działalność gospodarczą – 129,1 tys. zł;
- 2) kosztów ubezpieczenia wypadkowego oraz ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków w przypadku osób, które w trakcie szkolenia podjęły zatrudnienie (przy założeniu, że ze stypendium skorzysta 36 tys. osób przez 45 dni) oraz osób, które podjęły zatrudnienie w trakcie studiów podyplomowych finansowanych z Funduszu Pracy (przy założeniu, że ze studiów podyplomowych skorzysta 500 osób przez 12 miesięcy) – 77,4 tys. zł;
- 3) kosztów wypłaty instytucji szkoleniowej jednorazowej kwoty w wysokości do 50 % minimalnego wynagrodzenia za pracę za każdego bezrobotnego, który wskutek działania tej instytucji podjął działalność gospodarczą – 3 951 tys. zł;
- 4) kosztów dofinansowania studiów podyplomowych podjętych przez osoby prowadzące działalność gospodarczą w wieku powyżej 45 lat, zainteresowanych pomocą w rozwoju zawodowym – 4 725 tys. zł;
- 5) kosztów refundacji producentom rolnym kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowisk pracy dla skierowanych bezrobotnych – 18 900 tys. zł;
- 6) kosztów przejazdu na egzamin, poniesionych przez bezrobotnego – 1 250 tys. zł;
- 7) wypłaty zasiłków dla bezrobotnych – w związku z projektowaną zmianą umożliwiającą bezrobotnym posiadającym prawo do zasiłku wybór korzystniejszego świadczenia w przypadku uczestnictwa w szkoleniu – 14,1 tys. zł;
- 8) kosztów obsługi wyodrębnionych rachunków bankowych Funduszu Pracy – 156 tys. zł;
- 9) kosztów konferencji organizowanych przez ministra właściwego do spraw pracy dla kadry publicznych służb zatrudnienia i Ochotniczych Hufców Pracy w celu promowania osiągnięć i dobrych praktyk – 50 tys. zł.

Razem wydatki Funduszu Pracy na finansowanie rozwiązań wprowadzonych projektem ustawy wyniosą 29 252,6 tys. zł.

Jednocześnie w związku z umorzeniem składek na Fundusz Pracy za okres, w którym kobieta, prowadząc działalność gospodarczą, przebywała jednocześnie na urlopie wychowawczym spowoduje zmniejszenie przychodów Funduszu Pracy o kwotę szacowaną na 35 900 tys. zł.

Proponowana zmiana w ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, wprowadzająca zwolnienie z podatku dochodowego od osób fizycznych kwoty kosztów przejazdu na egzamin zwróconej bezrobotnemu przez powiatowy urząd pracy, spowoduje zmniejszenie wpływów z tytułu tego podatku. Z uwagi na to, że na ten cel przewidywane jest wydatkowanie kwoty 1 250 tys. zł ze środków Funduszu Pracy, o wpływy z podatku od takiej kwoty mogą zostać uszczuplone dochody budżetu państwa.

Oszacowano, że zmiana zaproponowana w ustawie z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, polegająca na objęciu osób pobierających stypendium w okresie odbywania studiów podyplomowych ubezpieczeniem wypadkowym spowoduje zwiększenie wpływów do funduszu wypadkowego funkcjonującego w ramach Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w skali 12 miesięcy o 7 tys. zł.

Proponowane zmiany w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych nie spowodują uszczuplenia wpływów do Narodowego Funduszu Zdrowia z tytułu składki na ubezpieczenie zdrowotne, ponieważ polegają na doprecyzowaniu podstawy naliczania składki w 2010 r. i w latach następnych, za bezrobotnych nieposiadających prawa do zasiłku. Przyjęto, że składka na ubezpieczenie zdrowotne za bezrobotnych nieposiadających prawa do zasiłku będzie naliczana od kwoty zasiłku dla bezrobotnych przysługującej po upływie pierwszych trzech miesięcy posiadania prawa do zasiłku.

W uzgodnieniu z Ministerstwem Finansów przyjęto rozwiązanie niepowodujące wzrostu wydatków budżetu państwa w tym zakresie w 2010 r. w stosunku do roku 2009.

Zmiany w ustawie z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy rozszerzające zakres podmiotowy kontroli prowadzonych przez Państwową Inspekcję Pracy nie będą generować dodatkowych wydatków, albowiem czynności kontrolne będą podejmowane w ramach istniejących zasobów kadrowych i finansowych Państwowej Inspekcji Pracy.

4. Wpływ ustawy na rynek pracy

Przyjęcie ustawy powinno spowodować ułatwienie organom administracji publicznej stosowania prawa. Podkreślenia wymaga, że część przepisów powodowało trudności interpretacyjne i rozbieżności w stosowaniu przepisów przez organy administracji. Powyższe ułatwienie dotyczy także obywateli, ponieważ przejrzystość i zrozumiałość przepisów prawa powinna im ułatwić realizację uprawnień oraz wykonywanie obowiązków wynikających z ustawy.

Ponadto rozszerzenie podmiotowego zakresu kontroli prowadzonych przez Państwową Inspekcję Pracy umożliwi realizację zadań kontrolnych we wszystkich podmiotach posiadających status agencji zatrudnienia.

5. Wpływ ustawy na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Proponowane zmiany nie powinny wpływać negatywnie na segmenty rynku i zakłócać w jakikolwiek sposób mechanizmów konkurencji. Przedmiotu regulacji nie stanowią bowiem kwestie gospodarcze, konkurencji, monopolizacji, prywatyzacji itd.

Proponowane regulacje nie zmieniają istoty funkcjonowania gospodarki ani roli przedsiębiorców.